

Arrest

nr. 114 200 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashayi van origine te zijn. U verklaart tot uw vertrek te hebben gewoond in het dorp Qalai Pashawi, gelegen in het district Jalres in de provincie Wardak.

Ten tijde van de Russische overheersing was u vanaf het jaar 1360 (1981 volgens de Gregoriaanse kalender) lid van de gewapende groepering Hezb-e Islami. Eerst hielp u eten klaar te maken voor de strijders en was u bodyguard van Ghulam Rasul, de veiligheidscommandant van het district Jalres. In 1366 (1987 volgens de Gregoriaanse kalender) stierf Ghulam Rasul bij een bombardement. U volgde hem op als veiligheidscommandant van het districtscentrum van Jalres. U plaatste in elk dorp, evenals aan de bazaar van Jalres, een post om de veiligheid van de burgers te

garanderen. U heeft zelf nooit deelgenomen aan een aanval, noch heeft u ooit op mensen geschoten. Na het vertrek van de Russen uit Afghanistan in 1371 (1992) stopte u met uw activiteiten voor Hezb-e Islami.

Vervolgens opende u een winkel in de bazaar van Jalres waar u brandstof verkocht. Ten tijde van het talibanregime vroegen de taliban u een aantal keer om zich bij hen aan te sluiten. U weigerde dit. Hierop reageerden de taliban niet. In die periode heeft u geen enkel probleem gekend.

Ongeveer één jaar na de val van de taliban werd u bij Hezb-e Islamicommandant Ghulam Ghaus geroepen. Hij vertelde u dat de Amerikaanse troepen op zoek zijn naar leden van Hezb-e Islami en zei u dat jullie moeten vluchten. Ook vertelde hij dat de Amerikanen commandant Turan Amanullah reeds hebben gearresteerd. Vervolgens vluchtte u samen met Ghulam Ghaus naar Pakistan voor één maand. In Pakistan vroeg de Hezb-e Islami u om hen opnieuw te vervoegen. U wilde dit niet en vertrok naar Griekenland waar u 11 jaar verbleef.

Omwille van de precaire situatie in Griekenland besloot u naar België te reizen. Op 27 februari 2013 diende u in België een asielaanvraag in.

In geval van een terugkeer vreest u te worden gearresteerd door de overheid in opdracht van commandant Musah van de politieke partij Harakat-e Islami. Nu hij bij de overheid veel macht heeft, wil commandant Musah alle Hezb-e Islamicommandanten arresteren. Ook vreest u dat de Hezb-e Islami u opnieuw willen rekruteren.

Na uw vertrek zijn Afghaanse en Amerikaanse troepen uw woning binnengevallen. Ze waren op zoek naar u. Hierbij werd uw vader ernstig geslagen en kreeg hij ademhalingsproblemen en pijn in de benen.

Drie jaar na deze inval overleed uw vader aan zijn opgelopen verwondingen. Afghaanse en Amerikaanse troepen zijn nog een paar keer bij u thuis binnengevallen op zoek naar u. Na uw vertrek zijn er ook leden van Hezb-e Islami thuis komen vragen naar uw verblijfplaats.

Uw echtgenote, S.(...), verblijft nog steeds in het dorp Qalai Pashawi samen met jullie vier zonen.

U bent in het bezit van volgende documenten: een lidkaart van Hezb-e Islami, een brief van Hezb-e Islami, acht foto's, 12 pagina's kopieën van Griekse documenten en 30 pagina's kopieën van de nota's van uw advocaat tijdens het gehoor op het CGVS dd. 05.04.2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaarde problemen omwille van uw lidmaatschap van Hezb-e Islami ten tijde van de Russische overheersing, niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen omtrent het tijdstip van de arrestatie van Turan Amanullah en uw vertrek uit Afghanistan inconsistent zijn, enerzijds en dat uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, anderzijds. Zo heeft u in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken laten optekenen dat u 11 jaar geleden en ongeveer 5 maanden na de val van de taliban, Afghanistan heeft verlaten (verklaring CGVS, punt 35). In uw verklaringen die u in de vragenlijst van het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, verklaart u dat Turan Amanullah bij het begin van de inval van de Amerikanen werd gearresteerd (vragenlijst CGVS, p. 4). Echter, voor het CGVS verklaart u dat Turan Amanullah één jaar na de inval van de Amerikanen werd gearresteerd en dat u de volgende dag Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 13). Bovenstaande verklaringen zijn niet verenigbaar met elkaar. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat Turan Amanullah pas in april 2004 - dit tweeënhalf jaar na de inval van de Amerikanen in Afghanistan - werd gearresteerd. Daarnaast blijkt uit de door u neergelegde documenten en uit uw verklaringen dat u reeds op 26 juni 2003 - dit is negen maanden voor de arrestatie van Turan Amanullah - in Griekenland was (zie document 4 k & CGVS, p. 4). Gezien u zelf verklaart dat de arrestatie van Turan Amanullah de concrete oorzaak was van uw vrees om te worden gearresteerd en u de dag na zijn arrestatie Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 14), kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat uw verklaringen hieromtrent consistent zijn en overeenkomen met de beschikbare objectieve informatie, hetgeen duidelijk niet het geval is. Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u zeer weinig weet over de huidige situatie van de twee actoren die u verklaart te vrezen. Zo bent u niet op de hoogte van de huidige activiteiten van Hezb-

e Islami in Afghanistan (CGVS, p. 9). U weet enkel dat deze groepering en de taliban vechten (CGVS, p. 9). Ook kunt u niet zeggen of de taliban en Hezb-e Islami al dan niet tegen elkaar vechten (CGVS, p. 7). Wanneer gevraagd wordt naar bekende Hezb-e Islamicommandanten in Jalres sinds uw vertrek, komt u niet verder dan "Sado" (CGVS, p. 7). U kunt zijn volledige naam niet geven, noch weet u of hij voor bepaalde aanvallen verantwoordelijk is, noch weet u sinds wanneer hij commandant is (CGVS, p. 7). Ook is het opmerkelijk dat u nog nooit heeft gehoord van de politieke partij Hezb-e Islami (CGVS, p. 9). Gezien uw vrees voor Hezb-e Islami, gezien uw contacten met uw gezin dat nog steeds in het dorp Qalai Pashawi verblijft en gezien u verklaart dat Hezb-e Islami in uw regio aan de macht is (CGVS, p. 6, 11 & 17), zijn bovenstaande onwetendheden weinig plausibel. Ook weet u weinig over de door u gevreesde commandant Musah. U verklaart dat hij veel macht bij de overheid heeft, doch u weet niet wat zijn precieze functie is, noch wanneer hij dergelijke macht heeft verworven (CGVS, p. 11 & 18). Hetzelfde dient gezegd over diens broer, Ghulam Mohammad. U stelt dat hij sinds het bestaan van de arbaki, een gewapende groepering, er commandant is in het district Jalres (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt sinds wanneer de arbaki's bestaan, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Ook weet u niet of Ghulam Mohammad nu nog steeds commandant bij de arbaki is (CGVS, p. 15). Bovenstaande onwetendheden omtrent de door u verklaarde actoren van vervolging doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen.

Ook moet worden vastgesteld dat u niet weet wat er met de andere voormalige Hezb-e Islamicommandanten van het district Jalres is gebeurd (CGVS, p. 13 & 15). Ook weet u niet of ook hun huizen werden doorzocht door de autoriteiten (CGVS, p. 16).

Bovendien is het zeer bevreemdend dat commandant Musah niet eerder een poging heeft ondernomen om u te arresteren. Uw verklaring hiervoor als zou hij voordien geen macht hebben gehad in het district Jalres (CGVS, p. 15), wordt niet weerhouden. Immers, u verklaart dat hij ten tijde van het talibanregime minister was (CGVS, p. 14). Gezien een ministerpost één van de hoogste functies in een land is en bijgevolg veel macht met zich meebrengt, is het uiterst merkwaardig dat hij in die periode niets tegen u heeft ondernomen.

Wat betreft uw verklaring als zou uw vader gestorven zijn door de slagen van Amerikaanse troepen (CGVS, p.4 & 12), moet worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering is die u geenszins heeft kunnen staven. Immers, u verklaart dat uw vader drie jaar na de vermeende slagen is gestorven (CGVS, p. 12). Bovendien stelt u dat uw vader door de slagen ademhalingsproblemen en pijn aan de benen heeft gekregen, doch u kunt niet vertellen waaraan precies hij is gestorven (CGVS, p. 12).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Jalres in de provincie Maidan Wardak, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om aan de algemene situatie in het district Jalres te ontfopen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. Zo dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen. Meer bepaald heeft u gedurende bijna tien jaar lang in de afwezigheid van uw gezin in Griekenland verbleven (CGVS, p. 3). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u zich tijdens uw verblijf in Griekenland verschillende vaardigheden eigen heeft gemaakt. Meer bepaald heeft u er gewerkt als schilder, vloerder, loodgieter en tuinman (CGVS, p. 4 & 17). Deze verworven kundigheden verhogen uw kansen op de arbeidsmarkt in Kabul. Daarnaast spreekt u beide landstalen, met name Dari en Pashtou (CGVS, p. 5). Deze kennis zal uw integratie in de hoofdstad vergemakkelijken, evenals zal het uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van Hezb-e Islami en de brief van Hezb-e Islami, dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. U verklaart zelf dat de door u neergelegde foto's genomen zijn ten tijde van de Russische invasie in Afghanistan (CGVS, p. 10). Bijgevolg kunnen ze geenszins de door u verklaarde problemen aantonen. De 12 pagina's kopieën van Griekse documenten tonen louter aan dat u vanaf 26 juni 2003 tot ten minste 2011 in Griekenland verbleef, hetgeen niet betwist wordt. De 30 pagina's kopieën van de nota's van uw advocaat tijdens het gehoor op het CGVS dd. 05.04.2013 bevatten louter de nota's van uw advocaat die ze tijdens het gehoor voor het CGVS heeft genomen. Bijgevolg kunnen ze eveneens bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Volgens verzoeker is Turan Amannullah ongeveer een jaar na de aankomst van de Amerikanen gearresteerd. Dit is ten minste wat

Ghulam Ghaus tegen hem zei. Nog volgens verzoeker is Ghulam Gaus in 2004 gearresteerd omwille van zijn banden met de Taliban en niet Turan Amannullah. Verzoeker heeft heel wat details gegeven omtrent zijn activiteiten voor Hezb-e Islami voor zijn vertrek uit Afghanistan en heeft documenten voorgelegd. Hij weet inderdaad niet veel over de activiteiten van Hezb-e Islami na zijn vertrek omdat hij de organisatie volledig achter zich heeft gelaten. Verzoeker heeft wel informatie gegeven over wat gebeurd is met andere voormalige commandanten. De meeste bevinden zich momenteel in Pakistan en voeren strijd tegen de overheid en buitenlanders. De Amerikanen zijn twee of drie keer bij hem thuis geweest, maar of zij bij andere commandanten zijn geweest weet hij niet. Verzoeker heeft geen contact meer met andere ex-commandanten. Verzoeker was ondergedoken toen Jalrez bezet werd en ze hebben toen per vergissing het huis van de burens in brand gestoken in plaats van het huis van verzoeker. Op een bepaald moment heeft Musah zeventig gewone burgers opgepakt en naar de bergen gebracht. Dit vond de Taliban te verregaand en ze hebben Musah weggejaagd. Bijgevolg had Musah geen macht meer in Jalrez, hetgeen verklaart waarom hij niet eerder een poging deed om verzoeker te arresteren. Pas na de val van de Taliban had Musah opnieuw macht in Jalrez. De vader van verzoeker is inderdaad niet vermoord door de Amerikanen, maar na de dag dat zij geweest zijn en hem fysisch toegetakeld hebben heeft hij de volgende drie jaar ziek in bed gelegen. Daarnaast gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit van algemene veronderstellingen om te stellen dat de lidkaart van Hezb-e Islami en de brief van Hezb-e Islami nagemaakt zijn. Gezien de documenten, de foto's en de details die verzoeker kon geven, kan niet worden getwijfeld aan het feit dat hij actief streed met Hezb-e Islami. Verzoeker meent ook dat het onmogelijk is om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen. In de provincie Wardak is de overheid niet opgewassen tegen dergelijke groeperingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en zijn afkomst uit het dorp Qalai Peshawi van het district Jalres in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Er wordt echter volledig ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich in de hoofdstad Kabul zou kunnen vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker zowel financieel als sociaal zou kunnen overleven in Kabul. Verzoeker kent niemand in Kabul en heeft er dan ook geen sociaal netwerk. Bij het toekennen van een intern vluchtalternatief is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en de sociale-economische situatie in de desbetreffende regio belangrijk en een dergelijke beoordeling werd zeker niet gemaakt. Op dit moment kan de stad Kabul de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Op heden is de veiligheidssituatie in Kabul nog altijd alles behalve veilig te noemen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden geviseerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zijn zij wel het slachtoffer ervan. In de provincie Kabul zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten en de veiligheidssituatie kan allerminst stabiel genoemd worden. Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven

mensonwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de realiteit.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, rapport van UNHCR 2012, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, een rapport van de Danish Immigration Service, een rapport van IPS, een rapport van de UN High Commissioner en een aantal persartikelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker per brief van 10 oktober 2013 een aanvullende nota neerlegt met nieuwe elementen. Bij deze nota voegt verzoeker de volgende documenten: de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 en een aantal persartikelen.

Ter zitting d.d. 11 oktober 2013 legt verzoeker deze aanvullende nota, die op dat moment nog niet was toegekomen bij de Raad, nogmaals neer, evenwel zonder de bijgevoegde documenten.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo zou de concrete aanleiding voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan de arrestatie van Turan Amannullah, het hoofd van Hezb-e Islami in de regio, zijn geweest. Verzoeker legt hieromtrent echter tegenstrijdige en foutieve verklaringen af. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat hij het land vijf maanden na de val van de taliban verliet (stuk 8, verklaring DVZ, vraag 35). Turan Amannullah zou immers gearresteerd zijn bij het begin van de inval van de Amerikanen, waarna Ghulam Gaus en verzoeker besloten naar Pakistan te vertrekken (stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat Turan Amannullah een jaar na de inval van de Amerikanen zou zijn gearresteerd en dat hij Afghanistan de dag nadien verliet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Turan Amannullah in april 2004 gearresteerd werd, meer dan twee jaar na de val van de taliban, wanneer verzoeker zich reeds in Griekenland bevond. Uit de verklaringen en de documenten die verzoeker

neerlegt blijkt immers dat hij reeds op 26 juni 2003 in Griekenland een asielaanvraag indiende (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bijgevolg kan geenszins geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij een dag na de arrestatie van Turan Amannullah het land verliet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts volhardt in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en erop wijst dat Ghulam Mohammad in 2004 gearresteerd werd omwille van zijn banden met de taliban en niet Turan Amannullah. Deze keuze heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Evenmin kan verzoeker hiermee de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier weerleggen.

Daarnaast blijkt verzoeker, die stelt gevochten te hebben voor Hezb-e Islami en veiligheidscommandant van het district Jalrez te zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9) en stelt Hezb-e Islami te vrezen omdat hij hen ontvluchtte (stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 4; stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11), geheel onwetend omtrent de huidige situatie van Hezb-e Islami (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Zo weet verzoeker niet of de taliban en de Hezb-e Islami in de regio van Jalrez vechten tegen elkaar of net overeenkomen, hoewel hij stelt dat iedereen weet dat Hezb-e Islami en de taliban vechten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). Tevens stelt verzoeker dat een zekere 'Sado' Hezb-e Islami commandant is in Jalrez, maar kan hij zijn volledige naam niet geven, weet hij niet sinds wanneer hij commandant is en weet hij niet of hij verantwoordelijk is voor bepaalde aanvallen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook omtrent de politieke partij Hezb-e Islami blijkt verzoeker geheel onwetend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Evenmin weet verzoeker wat er met andere voormalige Hezb-e Islami commandanten van het district Jalrez is gebeurd, noch of de Amerikanen ook in hun huizen binnenvielen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13, 15 en 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij inderdaad niet veel weet over de activiteiten van Hezb-e Islami na zijn vertrek omdat hij de organisatie volledig achter zich heeft gelaten en stelt dat hij niet weet wat er met de andere commandanten is gebeurd omdat hij geen contact heeft met hen, stelt de Raad dat er redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken. Bovendien had verzoeker zich kunnen informeren bij zijn familie, met wie hij contact heeft en die nog steeds in de regio wonen, waar Hezb-e Islami overigens nog steeds aan de macht zou zijn, maar heeft hij dit nagelaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 16 en 17). Verzoekers onwetendheden en gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging. Ook de kennis van verzoeker over commandant Musah, die hij stelt te vrezen, kan geenszins overtuigen. Zo stelt verzoeker dat commandant Musah veel macht heeft bij de overheid, maar weet hij niet wat zijn functie precies is, hoe hij aan de macht is gekomen of wanneer hij aan de macht is gekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 18). Ook de volledige naam van commandant Musah kent verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast stelt verzoeker dat de broer van commandant Musah, Ghulam Mohammad, sinds het bestaan van de gewapende groepering arbaki commandant is in het district Jardes, maar weet hij niet wanneer de arbaki zijn ontstaan, noch of Ghulam Mohammad nog steeds commandant is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). In dat opzicht merkt de Raad nog op dat de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd wordt doordat hij in onderhavig verzoekschrift plots beweert dat Ghulam Mohammad in 2004 zou zijn gearresteerd door de Amerikanen in plaats van Turan Amannullah. Dit is slechts een loutere bewering van verzoeker die geenszins wordt gestaafd en een dergelijk *post factum* verweer is niet bij machte de vastgestelde onwetendheden van verzoeker te verschonen. Waar verzoeker naar zijn verklaringen verwijst, dient te worden opgemerkt dat dit de bovenstaande vaststellingen niet kan verklaren of weerleggen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker stelt dat zijn vader drie jaar na de inval van de Amerikanen gestorven is door de problemen die hij overhield aan de slagen die hij hierbij opliep, maar geenszins weet waaraan hij precies gestorven is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien het contact dat verzoeker heeft met zijn familie en het feit dat zijn familie samenwoonde met zijn vader, kan ook hier redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker precieze informatie zou kunnen geven omtrent de omstandigheden waarin zijn vader is gestorven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 6 en 12). Waar verzoeker opnieuw naar zijn verklaringen ter zake verwijst, dient te worden opgemerkt dat dit de bovenstaande vaststellingen niet kan verklaren of weerleggen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het verzoek worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de ter zake door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenkampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die zowel Dari als Pashtou spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 5 en 17). Bovendien heeft verzoeker in Afghanistan gewerkt als winkelier en heeft hij tijdens zijn verblijf in Griekenland werkervaring opgedaan als schilder, vloerder, loodgieter en tuinman (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 17). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een vluchtelingenkamp of sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB “*Afghanistan*” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 en SRB “*Afghanistan*” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group)

toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker wees hierbij op de slechte situatie voor Internal Displaced Persons in Kabul, die in dit document wordt bevestigd. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan van augustus 2013, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan, de rapporten van UNHCR en Vluchtelingenwerk Vlaanderen en de overige persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook

niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF